

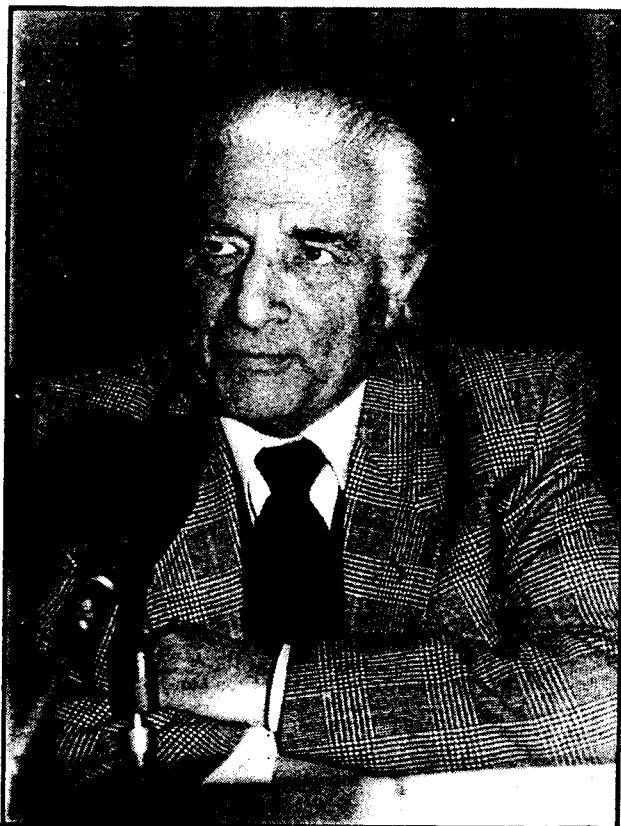

Μπακόλας: «Η ελληνική λογοτεχνία είναι μία»

Ο ΠΟΙΟΣ πρωτογνώρισε τον Θεσσαλονικιο πεζογράφο Νίκο Μπακόλα μέσα από τη βραβευμένη με κρατικό βραβείο μυθιστορήματος «Μεγάλη πλατεία» (1987), μπορεί τώρα να διαβάσει και τα δύο παλιότερα βιβλία του «Ο κήπος των πριγκίπων» (1966) και «Μυθολογία» (1977), τα οποία αποτελούν τα πρώτα μέρη της «τριλογίας», που η «Μεγάλη πλατεία» έκλεισε.

Ο εκδοτικός οίκος «Ο παρατηρητής» φρόντισε να εκδώσει τα εξαντλημένα από καιρό βιβλία. Συγχρόνως, το τελευταίο τεύχος του ομώνυμου καλού περιοδικού λόγου και τέχνης περιέχει εκτενές αφιέρωμα στο έργο του Νίκου Μπακόλα με κείμενα των Σπύρου Τσακνιά, Παναγιώτη Πίστα, Μαριάνθη Κολάκη, απάνθισμα κριτικών για τα βιβλία του, και ενδιαφέρουσα συνέντευξη του λογοτέχνη στον Χρήστο Ζαφείρη. Προσφορά του «Παρατηρητή» στους αναγνώστες του είναι ένα μικρό βιβλίο 32 σελίδων, με δύο διηγήματα του Μπακόλα (το δεύτερο αδημοσίευτο μέχρι σήμερα) και τίτλο «Το ταξίδι που πληγώνει».

Προσφορά, επίσης, του «Παρατηρητή» ήταν η παρουσία του ίδιου του Νίκου Μπακόλα σε χθεσινή συνέντευξη Τύπου. Ο λογοτέχνης, επί τριάντα χρόνια συντάκτης όλων σχεδόν των ημερησίων εφημερίδων της Θεσσαλονί-

Ο Νίκος Μπακόλας χθες στην Αθήνα

κης, ενώ παραδέχτηκε ότι η δημοσιογραφία επηρέασε θετικά το λογοτεχνικό του έργο, απέρριψε την εισβολή των «τρόπων της λογοτεχνίας στο δημοσιογραφικό κείμενο. «Είναι κακή δημοσιογραφία», είπε.

Αρνήθηκε, ακόμα, ότι ε-

σώτερικό μονόλογο και τη συνειρμική γραφή. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι στην Αθήνα δεν υπήρχαν αυτοί οι λογοτέχνες σαν τη Μέλπω Αξιώτη και τον Γιάννη Σκαρίμπα, που εφάρμοσαν μια νεωτερική γραφή, ούτε ότι η ρεαλιστική γραφή, με αξιόλογα, μάλιστα, δείγματα απουσίαζε πλήρως από τη Θεσσαλονίκη.

Η διαφορά αυτή μεταξύ Θεσσαλονίκης και Αθήνας μετά τον πόλεμο και όσο περνάει ο καιρός, χάνεται. Σήμερα, πια, πιστεύω ότι έχουμε μια λογοτεχνία, τη νεοελληνική, κι αυτή όλοι φιλοδοξούμε να πλουτίσουμε ενεργώντας ως σύνολο».

Ο Νίκος Μπακόλας αυτή την εποχή γράφει ένα καινούργιο βιβλίο, ένα είδος «συνέχειας» της «Μεγάλης πλατείας», που παρακολουθεί ορισμένους από τους ήρωές της. Δεν είναι, άλλωστε, η πρώτη φορά που «πρόσωπα» του Νίκου Μπακόλα κυκλοφορούν από βιβλίο σε βιβλίο του. Και αυτό γιατί, όπως είπε και χθες ο ίδιος, φιλοδοξία του είναι να γράφει «ένα ουσιαστικά βιβλίο», που θα αφορά την ιστορία της Θεσσαλονίκης από το 1880 ως το 1980. Οχι, πάντως, ένα «ιστορικό» μυθιστόρημα. «Η ιστορία είναι μόνο ένα γενικότερο πλαίσιο, μέσα στο οποίο κινούνται, ζουν, πεθαίνουν τα πρόσωπα. Οι σχέσεις των ανθρώπων είναι αυτές που με ενδιαφέρουν πάνω απ' όλα», κατέληξε ο Νίκος Μπακόλας με τη γνωστή ευγένεια, ηρεμία και γλυκύτητα του.

ξακολουθεί να έχει νόημα η αναφορά στη διαφορά ανάμεσα στην πεζογραφία της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας. «Οι Θεσσαλονικιοί λογοτέχνες της γενιάς του '30 (Ξεφλούδας, Δέλιος, Παντζίκης) ανέπτυξαν βέβαια, σε αντίθεση με τους Αθηναίους, τον ε-